

Arrest

nr. 186 112 van 27 april 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 januari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 november 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 januari 2017 met referentnummer X.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. ANTCHIN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 17 mei 2016, in functie van haar meerderjarige Nederlandse zoon, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 16 november 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 10 januari 2017 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.05.2016 werd ingediend door:

Naam: [V.]

Voornaam: [M.]

Nationaliteit: Russische Federatie

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- attest OCMW Leuven dd. 10.05.2016 waaruit blijkt dat de referentiepersoon tot op datum van het attest geen financiële steun aanvroeg. Er wordt geen attest voorgelegd op naam van betrokkene.*
- lijst rekeninguittreksels waaruit blijkt dat de referentiepersoon voor de periode 23.11.2015 - 16.05.2016 geld overschreef naar betrokkene*
- lijst rekeninguittreksels met loonstortingen vanwege Somex BV waaruit blijkt dat de referentiepersoon in de periode september 2015 - april 2016 een gemiddeld maandloon had van €875*
- lijst rekeninguittreksels met stortingen vanwege DUO (Dienst Uitvoering Onderwijs NL) waaruit blijkt dat de referentiepersoon minstens in de periode oktober 2015 - mei 2016 een studiefinanciering ontvingen van gemiddeld €1124,74: echter, deze vorm van studiefinanciering is een lening welke moet worden terugbetaald door de referentiepersoon. Deze bedragen kunnen dan ook niet mee in overweging genomen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.*
- 'uittreksel van het uniforme register voor de registratie van de rechten op de onroerende goederen en overeenkomsten hiermee, met betrekking tot de rechten van de bepaalde persoon op de onroerende goederen in zijn eigendom' dd. 4.03.2016 waaruit blijkt dat betrokkene mede-eigenares is van een appartement te Moskou, [...] sedert 30.01.2013; uittreksel uit het huisregister van dit adres dd. 08.06.2016 waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon daar samen gewoond hebben*
- verklaring vanwege het département voor tewerkstelling en sociale zekerheid van de bevolking van de stad Moskou n° 0840012/66 dd. 24.03.2016 waaruit blijkt dat betrokkene sedert 22.10.2015 geregistreerd staat als werkzoekende en zij een sociale uitkering ontvangt van 2775 roebels (€40,88) per maand*

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, gelet dat er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste viel/valt van de Belgische staat, en gelet dat niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene.

Het gegeven dat betrokkene sedert 17.06.2015 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7,1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Immers, van minderjarige kinderen van betrokkene is geen sprake, noch van enige medische problematiek. Het gegeven dat de zoon van betrokkene zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het jarenlange precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. "

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 4° en 42, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het beginsel van behoorlijk bestuur, van het vertrouwensbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting in haar synthesesamenvatting:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.S. nr. 101.624, 7 december 2001).

Verzoekster meent dat door haar ingediende stukken de in de bestreden beslissing vermelde feitelijke vaststellingen duidelijk tegenspreken.

Aangezien de Raad geen bevoegdheid heeft van opportuiniteitsonderzoek, hoefden deze niet voorgelegd worden.

Toch, heeft verzoekster bij haar aanvraag om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie de volgende documenten ingediend, die op bijlage 19 ter vermeld waren:

- 1. geldig Russische reispaspoort van verzoekster*
- 2. geboorteakte van [A.V.]*
- 3. kopie van de Belgisch verblijfstitel van [A.]*
- 4. bewijzen van toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen van [A.]*
- 5. attest onvermogen van verzoekster*
- 6. bewijs van financiële steun in het verleden*
- 7. bewijs niet ten laste van het OCMW*

Het bijlage 19 ter vermeldt dat "de betrokkene wordt verzocht om binnen drie maanden, dus ten laatste op 06/09/2016, de volgende documenten over te leggen: niets".

De neergelegde documenten bewijzen:

- identiteit van verzoekster en haar bloedband met Nederlandse zoon*
- dat verzoekster gescheiden en werkzoekende is en een kleine uitkering (40, 88 Euro per maand) ontving*

- dat verzoekster met nog zes andere personen in Rusland de eigenares van een kleine appartement is, waar bewoonbare oppervlakte per persoon amper 5 vierkante meters bedraagt
- dat de zoon van verzoekster Nederlandse nationaliteit heeft en in België gevestigd is
- dat haar Nederlandse zoon werkt en over stabiele, toereikende en regelmatige inkomen heeft en geen hulp van de lokale OCMW ontving / ontvangt
- dat Nederlandse zoon haar in Rusland onderhield

Zoals boven bewezen werd, heeft verzoekster[s] zoon Nederlandse nationaliteit en in België in zijn hoedanigheid van EU-onderdaan gevestigd is.

Hij bezit "E-kaart" die tot 10 mei 2021 geldig is. In dit geval valt verzoekster onder de regels voor gezinshereniging die gelden voor familie van Unieburgers.

Gezinshereniging tussen verzoekster en haar Nederlandse zoon wordt geregeld door artikel 40 bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet:

"§2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen..".

§3 De in §2 bedoel Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarden vervullen".

Artikel 41 §2 van de Vreemdelingenwet:

"hun recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40 bis, §2, die geen burgers van de Unie zijn, op voorlegging van een geldige paspoort...".

Artikel 52 van het KB van 8 oktober 1981 "betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen" regelt procedure aanvraag gezinshereniging door de familieleden van een burger van de Unie.

Volgens dit artikel, moest verzoekster slechts de volgende bewijzen en documenten leveren:

- het bewijs van haar identiteit overeenkomstig artikel 41 §2 van de Vreemdelingenwet
- de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat ze de voorwaarden ("te hunnen laste zijn") die zijn voorgeschreven bij de artikel 40 bis, §2, 4° vervuld zijn".

Bij haar aanvraag op 17 mei 2016, heeft verzoekster het bewijs van haar identiteit geleverd.

Namelijk, ging het over het Russisch reispaspoort [...], die tot 25 maart 2024 geldig is.

Bijkomend, leverde betrokkene geboorteakte van haar Nederlandse zoon, waaruit bloedband blijkt.

Al deze documenten, waren in bijlage 19 ter vermeld als ontvangen door de gemeente.

Derhalve, de eerste voorwaarde i.v.m. identiteitsdocumenten (en bloedband) geleverd waren.

De tweede voorwaarde - "...te hunnen laste zijn".

Verzoekster moest bewijzen dat ze ten laste is van haar Nederlandse zoon.

Het "ten laste zijn" in de zin van artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet is een feitenkwestie dewelke op alle mogelijke manieren bewezen mag worden (HvJ, 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-I/05).

Het "ten laste zijn" in de zin van artikel 40 bis is een financiële/ materieel voorwaarde (RvS, 1 maart 2006, nr. 155.694).

Verweerder mag derhalve eisen dat verzoekster aantoont dat ze in haar land van woonst onvermogen is en dat ze afhankelijk is van de ondersteuning van haar Nederlandse zoon die ze in het Koninkrijk wenst te vervoegen.

In casu heeft verweerder geoordeeld dat op basis van voorgelegde stukken heeft verzoekster niet aangetoond dat ze ten laste was / is van zijn zoon.

Meer nog, besluit verweerder dat door de Nederlandse zoon voorgelegde stukken niet genoeg zijn om te besluiten dat de laatste financieel in staat zijn om zijn moeder ten laste te nemen.

Volgens de bestreden beslissing:

" Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, gelet dat er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste viel / valt van de Belgische staat, en gelet dat niet afdoende aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene".

Verzoekster gaat niet akkoord met dit standpunt van verweerder en dit is omwille van hieronder vermelde argumentatie en ontegensprekelijke bewijzen:

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvende familielid dient in concreto te worden onderzocht. Hierbij dient nagegaan te worden of er sprake is van "een situatie van reële afhankelijkheid" van een familielid.

Hierbij geldt dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid dient te bestaan op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij stelt te zijn (HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Als bewijs van haar onvermogen, legde verzoekster officiële document vanwege het departement voor tewerkstelling en sociale zekerheid van de bevolking van de stad Moskou dd.24.03.2016 waaruit blijkt dat ze sedert 22 oktober 2015 werkloze is.

Dit document bewijst dat verzoekster zonder werk was en geen inkomen uit werk kon verwerven.

Boven vermeld werd dat verzoekster al 13 jaar geen echtgenoot / partner heeft en moest alleen voor eigen onderhoud instaan.

Terwijl het Hof van Justitie duidelijk spreekt dat "de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid dient te bestaan op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie (HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05) en verweerder in zijn nota met opmerkingen dit arrest ook vermeld, redeneert hij dat omdat verzoekster al 13 jaar zonder partner / echtgenoot leeft betekent dit dat ze in staat is alleen zich te onderhouden.

Hier is duidelijk dat verweerder eigen/ subjectieve interpretatie aan het begrip van "de situatie van afhankelijkheid" geeft wat duidelijk huidige rechtspraak tegenspreekt.

Het bovenvermelde document van het departement voor tewerkstelling en sociale zekerheid van de bevolking van de stad Moskou vermeldt dat verzoekster een sociale uitkering ontvangt van 2.775 roebels (ergens 40, 88 Euro) per maand - haar enige inkomen.

Bij opzoeken via "google" (intikken "hoe duur is het leven in Rusland") vindt men prijzenoverzicht voor de stad Moskou.

B.v. - de vervoerpas in Moskou kost meer dan 30 Euro per maand.

Één brood kost 1 Euro en 1 kg van een goedkope worst kost 13 Euro.

Het is meer dan duidelijk dat verzoekster met haar 40, 88 Euro per maand kon / kan in Moskou niet overleven en dit bedrag zeker niet genoeg is zelfs als ze kosten voor de woning / elektriciteit / verwarming niet hoeft te betalen.

Verzoekster is één van zeven!!! eigenaars van het appartement [...] in het Bogorodskoye district (zie het uittreksel uit huisregister - administratieve dossier).

Totaal oppervlakte van dit appartement bedraagt 54, 5 vierkante meters (zie het uittreksel uit kadaster - administratieve dossier).

Zonder badkamer, wc en keuken blijven er 35 vierkante meters voor wonen, dus amper 5 vierkante meters per persoon!!!

Omwille van bewoning van dit appartement door zoveel eigenaars is het onmogelijk dit appartement te verhuren of te verkopen.

Met andere woorden, het feit dat verzoekster 1/7 deel van het appartement bezit, heeft dit geen enkele invloed op haar inkomen.

Wel, legde verzoekster de bewijzen neer, dat haar zoon [A.] vanaf november 2015 tot haar vertrek in mei 2016 op haar naam in Rusland gelden stuurde.

Dat de zoon grote bedragen (400 - 300 Euro) maandelijks op verzoekster[s] rekening stortte.

Slechts dankzij deze financiële ondersteuning, kon verzoekster in Rusland overleven.

Besluit: Verzoekster bewijst dat ze effectief onvermogen is, terwijl de bestreden beslissing tot andere conclusies komt en officiële documenten en geldstortingen van betrokkene negeert of foutief interpreteert.

Volgens de bestreden beslissing er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste viel / valt van de Belgische staat

In casu de referentiepersoon is de zoon van verzoekster.

Bijlage 19 ter vermeldt dat verzoekster "bewijs niet ten laste van het OCMW" neergelegd heeft.

Namelijk, gaat het over het attest van het OCMW Leuven d.d. 10.05.2016 (zie het administratieve dossier).

Uit dit attest blijkt dat [A.] (dus de referentiepersoon) vanaf 1 januari 2016 tot mei 2016 geen leefloon, leefgeld of andere financiële steun ontving.

Besluit: Verzoekster bewijst dat haar zoon niet ten laste viel / valt van de Belgische staat, terwijl de bestreden beslissing tot andere conclusies komt en officiële document van het OCMW Leuven negeert of foutief interpreteert.

Volgens de bestreden beslissing - werd er niet afdoende aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen, wat niet correct is.

Bijlage 19 ter vermeldt dat verzoekster bij het indienen van haar aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie "bewijzen van toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen referentiepersoon" neergelegd heeft.

Namelijk gaat het over de rekeninguittreksels met loonstortingen vanwege firma Somex BV en stortingen voor een lening studiefinanciering.

Vanaf februari 2016 ontving [A.] maandelijks:

- loon van 1.140 Euro netto

- lening - 1.124, 74 Euro

In totaal: 2.264, 74 Euro.

Op het moment van de beslissing, dus op 16 november 2016, ontving [A.] al 10 maanden lang het bedrag van 1.140 Euro netto per maand, wat strekt niet met de beweringen van verweerder dat [A.] gemiddeld maandloon 875 Euro bedraagt.

Verzoekster begrijpt dat verweerder controleert of haar Nederlandse zoon zelf een voldoende hoog inkomen heeft om verzoekster in België financieel te kunnen onderhouden.

In de praktijk werkt verweerder met geïndexeerde inkomensgrenzen.

Momenteel moet de Unieburger volgens verweerder een maandelijks minimaal inkomen hebben van 817 EUR + 272 EUR per persoon ten laste = 1.089 netto per maand (bron - expertisecentrum Kruispunt Migratie -Integratie, deel van het Agentschap Integratie en Inburgering van de Vlaamse Overheid).

Omdat [A.] loon 1.140 Euro netto per maand krijgt, terwijl het bedrag 1.089 Euro werd vereist, staat vast dat verzoekster zoon voldoende inkomen heeft om zijn moeder in België financieel te kunnen onderhouden.

Besluit: verzoekster heeft afdoende aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

In nota met opmerkingen blijft verweerder wat betreft de lening studiefinanciering op zijn standpunt dat dit niet kan in overweging genomen worden omdat hier over de lening gaat die door de referentiepersoon ooit moet terug betaald worden.

Verweerder de lening studiefinanciering afwijst zonder op de argumentatie van verzoekster beantwoorden.

Verweerder vergeet blijkbaar dat slechts de middelen, verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsel (het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag) alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslag worden niet in aanmerking genomen.

Noch wetsbepalingen noch rechtspraak sluit de lening uit.

Aangezien de huislening als gevolg eigendom over eigen woonst mee brengt, wordt de eigen woonst wel in de rekening genomen bij berekenen van voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Daarom lijkt het tegenstrijdig de lening studiefinanciering als inkomen van de referentiepersoon uitsluiten aangezien als bij de huislening als bij de studielening, moeten deze door de referentiepersoon afbetaald worden.

Enige verschil, dat bij de woonlening, moet de referentiepersoon zijn woonstlening direct beginnen maandelijks aflossen, terwijl studielening wordt pas na aantal studiejaren en verkrijgen van hoge diploma maandelijks afbetaalt. Intussen, is de studielening de bron van stabiele en regelmatige inkomen, zonder verplichting deze lening in de studiejaren terug te betalen.

Besluit: de studielening kan wel in de rekening genomen bij berekenen van voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Verzoekster meent dat in deze de bepalingen van artikel 40 bis, 52, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet geschonden zijn.

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt vervolgens:

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40 bis, §4, tweede lid en in artikel 40 ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij[...] nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid".

Volgens de bestreden beslissing:

" Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, gelet dat er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste viel / valt van de Belgische staat, en gelet dat niet afdoende

aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene".

De vermelde redenen van de bestreden beslissing laten besluiten dat het hier niet gaat om een ernstige behoefteanalyse, terwijl de zorgvuldigheidsplicht wel vereist dat dit op een ernstige wijze gebeurt.

Verweerder heb geen overlegging van documenten gevraagd, waaruit kunnen blijken of loon van [A.] netto of bruto bedrag betreft en of op het moment van de beslissing de referentie persoon dezelfde loon van 1.140 Euro per maand ontvangt. Tevens, als verweerder het Attest van het OCMW van verzoekster zou opvragen, kon hij te weten komen of betrokkene ooit ten laste viel / valt van de Belgische staat.

Verzoekster meent dat indien verweerder een ernstige behoefteanalyse had verricht hij tot de vaststelling had moeten komen dat de financiële toestand van de Belgische referentiepersoon hem zeker in staat stelt een waardige leven te leiden (met inbegrip van verzoekster), zonder ten laste te vallen van de sociale bijstand.

Verzoekster betwist niet dat verweerder geen verplichting heeft om bijkomende inlichtingen en stukken te vragen, maar verweerder wel verplicht om een behoefteanalyse te doen op een degelijke en volledige manier, wat op een zorgvuldige wijze moet gebeuren.

Bij de behoefteanalyse op grond van de eigen behoeften van de referentiepersoon en diens familieleden moet bepaald worden welke bestaansmiddelen ze nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste vallen aan de overheid, dat een concrete onderzoek moet gebeuren, gesteund op werkelijke, correcte en volledige feitengegevens, waaruit blijkt op welke wijze verweerder tot zijn besluit is gekomen, dat dit geenszins het geval is nu er geen werkelijke, individuele behoefteanalyse is gebeurd.

Dat een concreet onderzoek zich des te meer opdrong nu blijkt dat het netto loon van de referentiepersoon (1.140 Euro) hoger ligt dan het vereiste bedrag (1.089 Euro), terwijl dit bedrag in regel voldoende zou moeten zijn om een leven te leiden dat beantwoordt aan de menselijke waardigheid.

Verweerder deed geen moeite om te onderzoeken of studielening van [A.] als regelmatige en stabiele bron van inkomen kan beschouwd worden, aangezien de referentiepersoon deze gelden voor aankoop van de voeding en betaling huur besteed en slechts na zijn afstuderen (dus nog aantal jaar later) moet beginnen terug betalen. In het geval van onderzoek zou kunnen blijken dat het bedrag van de lening (lening -1.124, 74 Euro) zou bij het loon van [A.] moeten bijgevoegd worden, wat het bedrag van 2.264, 74 Euro zou vormen - het bedrag die zeker meer dan voldoende is om voor verzoekster en haar Nederlandse zoon een leven te leiden dat beantwoordt aan de menselijke waardigheid.

Hieruit blijkt, dat verweerder geen behoefteanalyse uitgevoerd heeft. Zelfs als er toch over behoefteanalyse door verweerder kan gesproken worden, was deze niet zorgvuldig doorgevoerd.

In zijn nota met opmerkingen negeert verweerder de argumentatie van verzoekster i.v.m. de behoefteanalyse.

Verzoekster meent dat in deze de bepalingen van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet geschonden zijn.

Verzoekster, gelet op alle bovenvermelde argumentatie, meent dat verweerder in gebreke is gebleven om zijn beslissing voldoende zorgvuldig voor te bereiden.

Deze werkwijze van verweerder schendt duidelijk het beginsel van behoorlijk bestuur en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder negeert bewijzen inkomen van de referentiepersoon.

Daar hierdoor heeft verweerder het evenredigheid - en redelijkheidsbeginsel miskend.

Het evenredigheidsprincipe houdt in dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten of nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder zijn dan het algemeen belang van het

besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermingswaardige algemene of private belangen.

Het evenredigheidsbeginsel ziet m.a.w. het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In casu betreft het een individuele beslissing t.a.v. verzoekster, waardoor de rechter over een grote toetsingsvrijheid beschikt. Hij dient na te gaan of de overheid niet tot een onredelijk besluit is gekomen.

Verzoekster meent dat verweerder door zijn werkwijze alles deed om verzoeksters recht op gezinshereniging te weigeren en hierbij beginsel van behoorlijk bestuur overtrad.

Dat verweerder door zijn werkwijze onredelijk tot besluit is gekomen.

Uit neergelegde documenten in het administratief dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op basis van niet volledige / niet correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Verzoekster meent dat door bestreden beslissing werden het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel geschonden.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

Door formele / oppervlakkige benadering van verzoeksters dossier, waren meerdere documenten van verzoekster en haar Nederlandse zoon genegeerd. Tevens, was aan betrokkene mogelijkheid ontzegd om bijkomende bewijzen of uitleg tijdig te leveren."

2.2.1. De Raad merkt op dat de door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel in casu dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Voormelde wetbepaling voorziet dat een bloedverwant in opgaande lijn van een in België verblijvende burger van de Unie een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden indien hij ten laste is van de burger van de Unie die hij begeleidt of vervoegt.

Wat betreft het begrip "ten laste" zoals voorzien in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet kan worden verwezen naar de interpretatie die het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) aan dit begrip heeft gegeven. Het Hof gaf reeds aan dat bij het onderzoek of een vreemdeling ten laste is van een familielid moet worden beoordeeld of deze vreemdeling gezien zijn economische en sociale toestand niet in staat is om in zijn basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat hij verzoekt om de hereniging met de referentiepersoon (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia; HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Reyes; HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman).

Verweerder oordeelde dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf van meer dan drie maanden te genieten omdat zij niet aantoonde dat zij in de periode voorafgaand aan haar aanvraag ten laste was van haar zoon. Verweerder stelde hierbij dat verzoekster niet het bewijs leverde dat zij effectief onvermogen is, dat niet blijkt dat de zoon die zij wenst te vervoegen niet ten laste viel of valt van de Belgische Staat en dat haar zoon hoe dan ook niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om verzoekster ten laste te nemen.

Met betrekking tot verweerders stelling dat verzoekster "niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn" moet worden aangegeven dat verzoekster een stuk aanbracht waaruit blijkt dat zij sedert 22 oktober 2015 is geregistreerd als werkzoekende en een sociale uitkering van 2775 roebel, wat overeenstemt met 40,88 euro, ontvangt en dat, rekening houdende met de levensduurte in Rusland, niet in redelijkheid kan worden voorgehouden dat dit een inkomen is dat haar toelaat in haar eigen levensonderhoud te voorzien. Verweerder blijft in gebreke aan te geven welke bijkomende inlichtingen verzoekster nog had kunnen overmaken om het bewijs te leveren dat zij niet over voldoende bestaans-

middelen beschikte om in haar levensonderhoud te voorzien en gaat ook voorbij aan het feit dat verzoekster haar standpunt dat zij onvoldoende bestaansmiddelen heeft mede staafde door aan te tonen dat zij gedurende verscheidene maanden geldsommen van haar zoon ontving. Verweerder gaat er met zijn opmerking in zijn nota dat verzoekster dertien jaar lang in haar eigen onderhoud heeft kunnen voorzien aan voorbij dat haar situatie is veranderd, daar zij werkloos is geworden en sedert oktober 2015 als werkzoekende is ingeschreven. Het gegeven dat zij mede-eigenaar is van een klein appartement doet aan bovenstaande vaststellingen geen afbreuk.

Waar verweerder verder stelt dat niet werd aangetoond dat verzoeksters zoon niet ten laste viel of valt van de Belgische Staat, kan de Raad slechts opmerken dat verzoekster bij haar aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie een attest van het OCMW van Leuven van 10 mei 2016 heeft gevoegd waaruit blijkt dat haar zoon geen aanvraag tot het verkrijgen van financiële steun heeft ingediend. Er werden tevens stukken voorgelegd waaruit blijkt dat verzoeksters zoon een eigen inkomen heeft uit een tewerkstelling. Er blijkt dan ook niet dat verzoeksters zoon op enigerlei wijze werd gesteund door de Belgische Staat of dat hij in de voorwaarden is om steun te kunnen krijgen van de Belgische Staat. Verweerder kan derhalve niet worden gevolgd in zijn stelling dat geen bewijs zou voorliggen waaruit *“blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste viel/valt van de Belgische Staat”*.

Inzake verweerders standpunt dat niet vaststaat dat verzoeksters zoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om haar ten laste te nemen moet worden geduïd dat verzoekster stukken aanbracht waaruit blijkt dat haar zoon haar, sedert het ogenblik dat zij werkloos werd, maandelijks financieel steunde. Verweerder licht niet toe waarop hij zich baseert om voor te houden dat *“niet afdoende”* werd aangetoond dat verzoeksters zoon bij machte is om verzoekster ten laste te nemen, nu uit de voorgelegde stukken blijkt dat hij haar in de praktijk reeds verscheidene maanden een bedrag tussen de tweehonderd en de vierhonderd euro overmaakte en hij in deze periode zelf geen steun vroeg.

Gelet op voorgaande vaststellingen moet worden geconcludeerd dat verweerder niet op een zorgvuldige wijze rekening heeft gehouden met al de door verzoekster aangebrachte stukken en op een kennelijk onredelijke wijze en op basis van een incorrecte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen dat niet blijkt dat verzoekster in haar land van herkomst ten laste zou zijn van haar zoon.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt aangetoond.

Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

2.2.2. De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden impliceert dat in casu ook het aan verzoekster op 10 januari 2017 betekende bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd. De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leidt namelijk tot de vaststelling dat verzoeksters verblijfsaanvraag nog in behandeling is en dat zij in afwachting van een beslissing, overeenkomstig artikel 52, § 1, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, kan beschikken over een attest van immatriculatie en niet kan worden gesteld dat haar legaal verblijf in België is verstreken.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 november 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK